

черната нерадост на изгнаничество въ българската поезия . . . Велко Меруда, Нено Вечеръ, Стаменъ Росита, Чавдаръ Подрумче, Тихо Чубра, Бойко Раздяла — имена, които говорятъ невнятно и вълнуватъ съ поезия, спомени за нѣвгашни витязи и ведро-оки пастири въ Балкана — имена, напоени съ мелодията на лѣтна нощъ край Марица и кротки като примирение на вечеренъ пжтъ до село. А обвѣяни съ широката любовъ на младостта, тѣ кроятъ недо-живѣна поема и сж нѣжни и вселюбящи като душа... Иво Доля — Чавдаръ Подрумче, Нено Вечеръ, Бойко Раздяла . . .

*

На поета и въ послѣдния день подъ слънцето е горчѣла вѣчната скръбъ, която го напжтствува въ най-радостнитѣ дни и просвѣтленно се усмихва прѣзъ тъмния облакъ на високото му чело. Иво Доля умира горестенъ и страдающъ — не въ страхъ на смъртния отъ смъртта, а въ неотвратимо съзнание, че не е посѣялъ никждѣ „своитѣ недопѣти пѣсни“.

. . . Пѣсни, умрѣли безъ да видятъ младостта и безъ да се засмѣятъ върху дѣтинскитѣ устни на единъ, който обича.

Лазурнитѣ и недопѣти пѣсни на Иво Доля! Тѣ ще укичатъ неговия вѣченъ домъ и ще бждатъ повече благоуханни, защото никой не е вкусилъ тѣхния дѣхъ — дѣхътъ на всичко спотаено е горко-сладосенъ и мжчително-желанъ — скръбта за погиналъ поетъ е мжка по онова, което отнася той — по всичко недомълвено.

*